

вамъ сына си, той хыледы пѣтя бы прѣд-
почелъ смъртьтъ вѣсего таквозь едно
бесчестіе!... Иване, кажи ми че сынъ
ми не е подписалъ туй писмо... и че е
умрълъ! Увы, какво благополучіе за ме-
не ако да можешъ да ми извѣстишь смърть-
тъ на сына ми!... “

II.

„Но ето виждашь, майко, че сынъ ти
е живъ,“ извика Волскый, като ся прѣд-
стави прѣдъ майкѣ си.

Тя бѣше права. Лицето ѝ бѣше на-
сгрѣхнало. Погледнахъ го съ единъ пог-
ледъ грозень, прѣсподень и неумолимъ,
както божественното правосѣдіе и,

— Ако си подписалъ този дрипелъ,
обади му ся ты, Полша и азъ тя про-
клевами!

И той падна на колѣнѣ прѣдъ нежъ.
А ты, „Иване, извика на слугѣтъ, у-
трѣ трѣба да измьнешъ този подъ съ
много водѣ.“ И сочеше му съ прѣстъ
мѣстото, което бѣхъ осквърнили вече
колѣнѣтъ на обесчестенныйтъ ѝ сынъ.

Опыта ся да припадне на колѣнѣтъ
на майкѣ си. Но ты го блѣскаше и ся
оттегляше, когато той викаше: „Слава